

Για 4η χρονιά η 6χρονη Αμέλια τίμησε τους προγόνους της στο Σύνταγμα

Η πρώτη της φορά ήταν το 2011, σε ηλικία τριών ετών όταν κρατώντας το χέρι του παππού της Γιάννη Ασπρόμουγγου γεν. γραμματέα του συλλόγου των Αλατσατιανών «Τα Εισόδια της Θεοτόκου» κατέθεταν στεφάνι. Μας λέει ο Γιάννης Ασπρόμουγγος: «όταν με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου μου ανατέθηκε η εκπροσώπηση του συλλόγου μας, σκέφθηκα να περάσω ένα μήνυμα με τη συμβολική αυτή κίνηση, γι' αυτό πήρα την εγγονή μου από το χέρι και το καταθέσαμε μαζί. Το ίδιο βράδυ στο θέατρο Αλέξης Μινωτής στην εκδήλωση που έγινε με την παρουσία όλων των μικρασιατικών σωματείων, ο εκπρόσωπος της εκκλησίας στην σύντομη ομιλία του, αναφέρθηκε μεταξύ άλλων και σε αυτό το γεγονός λέγοντας, για να διαφυλάξουμε την Ιστορία μας πρέπει ο παππούς να πάρει τον εγγονό από το χέρι, και η γιαγιά την εγγονή και να τους πουν για τις αλησμόνητες πατρίδες, γιατί αυτό που είδαμε σήμερα στο Σύνταγμα, ένα παππού να κρατάει την εγγονή του από το χέρι, καταθέτοντας το στεφάνι, μας έδωσε ελπίδες και μας συγκίνησε». Ρωτάμε τον Γ. Ασπρόμουγγο, πως το δέχθηκε αυτό η τριχρονη τότε Αμέλια; «Τις άρεσε, μας λέει, να πηγαίνει με τους γονείς της και να παρακολουθεί παιδικές θεατρικές παραστάσεις και με αφορμή αυτό το γεγονός τη ρώτησα, Αμέλια θέλεις να πάμε σε μια παράσταση, μόνο που θα πάρουμε και εμείς μέρος. Η απάντηση της ήταν ναι και αυτό ήταν όλο. Όταν βρεθήκαμε στο Σύνταγμα, προηγήθηκαν οι καταθέσεις από άλλους συλλόγους και τις έδειχνα τι κάνουν αυτοί, το ίδιο, τις είπα, θα κάνουμε και εμείς και έτσι έγινε.

Η επόμενη χρονιά ήταν λίγο επεισοδιακή επειδή λίγο πριν αρχίσουν οι καταθέσεις των στεφανιών άνοιξαν οι ουρανοί ...λέω στην Αμέλια, κάτσε κάτω από την ομπρέλα γιατί θα γίνεις μούσκεμα, όχι παππού, μου λέει, μου αρέσει η βροχή, μαζί θα το καταθέσουμε για να τιμήσουμε τους προγόνους μας ...λύγισα, αδύνατον να την πείσω, οι φωτογραφίες και το βίντεο αδιάφευστοι μάρτυρες. Την επόμενη χρονιά στο συμβούλιο που κάναμε η Μαριάννα Μαστροσταμάτη έριξε την ιδέα, να το καταθέσει μόνη της εφόσον θέλει και μπορεί. Ανέλαβα να της το πω και η ερώτησή της ήταν αν θα είναι βαρύ το στεφάνι, της είπα, λίγο πριν αρχίσουν οι καταθέσεις θα πάμε να το σηκώσεις, όπως και έγινε, το σηκώσε με ευκολία και είπε εντάξει, δεν είχαμε όμως υπολογίσει το μέγεθος του στεφανιού που ήταν

μεγαλύτερο από το μπόι της». Το λόγο τώρα τον έχει η Αμέλια «Όταν έφθασα στο μνημείο και το παρέλαβα από την κοπέλα για να το καταθέσω, μας λέει, δεν έβλεπα μπροστά μου και το έγειρα με τα στηρίγματα προς τα εμπρός, έτσι όταν συνάντησα τα πόδια των άλλων στεφανιών το ακούμπησα επάνω.

Τη ρωτάμε στη συνέχεια, «σε είδαμε και φέτος να καταθέτεις μόνη σου το στεφάνι, να χαμογελάς, να σφίγγεις τη γροθιά σου, να σοβαρεύεις, πως αισθάνθηκες;» μας λέει «όταν άκουσα από τα μεγάφωνα το σύλλογο των Αλατσατιανών και το όνομά μου άρχισα να περπατώ προς το μνημείο, χαμογελούσα γιατί μου άρεσε αυτό που θα έκανα και με χειροκροτούσε ο κόσμος, έσφιξα τη γροθιά μου γιατί δεν ήξερα αν μπορώ να το σηκώσω και πως θα βλέπω μπροστά μου, όταν πλησίασα να το παραλάβω από το αγόρι και το κορίτσι που ήταν ντυμένα με τις μικρασιάτικες φορεσιές, μου είπαν, να σε βοηθήσουμε; Και εγώ τους είπα, όχι δεν χρειάζεται, θα το πάω μόνη μου, ήταν ελαφρύ αλλά μεγάλο και δεν έβλεπα μπροστά μου και το πήρα στο πλάϊ και έτσι έφτασα και το έβαλα μαζί με τα άλλα στεφάνια, έκανα δυο βήματα πίσω, κοίταξα το μνημείο και είπα από μέσα μου, στη μνήμη των προγόνων μου και του παππού του μπαμπά μου του Γιώργου του Αλατσατιανού ...γύρισα πίσω και με χειροκροτούσε πάλι ο κόσμος και έτρεξα στην αγκαλιά της γιαγιάς μου».

Τη ρωτάμε, θα το κάνεις και του χρόνου; Απαντάει «ναι, αμέ, αν μου το ζητήσουν, η Μαριάννα και οι Αλατσατιανοί».

φωτογραφίες από τις προηγούμενες χρονιές και τη φετινή

